

Sygn. akt VI Gz 142/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Walus-Rząsa (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w J.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie o kosztach zawarte w pkt II wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu V Wydziału Gospodarczego z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt V GC 200/15

postanawia:

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w J. na rzecz powoda J. K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

W punkcie II wyroku z dnia 17 listopada 2015r. Sąd Rejonowy w Przemyślu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.249,65 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 2.139,65 zł tytułem dojazdu na rozprawę pełnomocnika powoda z K. do Sądu Rejonowego w Przemyślu. Z uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, że orzekł o kosztach na podstawie art. 98 kpc obciążając nimi w całości stronę pozwaną jako stronę, która przegrała proces.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie złożył pozwany. Zaskarżając postanowienie o kosztach zawarte w pkt II - co do kwoty 1.048,10 zł – zarzucił naruszenie art. 98 § 3 kpc poprzez nieuzasadnione ustalenie, że niezbędne i celowe były koszty dojazdu na rozprawę pełnomocnika powoda zamieszkałego w znacznym oddaleniu od siedziby powoda i pozwanego. W szczególności pozwany zarzucił, iż bezpodstawne było uznanie przez Sąd, że niezbędnym kosztem procesu i wydatkiem było zasądzenie kosztów dojazdu dla pełnomocnika powoda zamieszkałego w K. . Gdyby powód powierzył prowadzenie sprawy pełnomocnikowi pochodzącemu z D. koszt jego dojazdu na 4 rozprawy do P. zamknąłby się kwotą 1.091,55 zł przyjmując, że odległość między D. a P. wynosi 130,6 km , co w obie strony daje 261,2 km razy pięć rozpraw przy stawce 0,8358 zł za kilometr . Zatem kwota dojazdu pełnomocnika przewyższająca tą kwotę jest zdaniem pozwanego bezzasadna.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W szczególności powód zarzucił, że zgodnie z najnowszym orzecznictwem Sądu Najwyższego wydatki pełnomocnika obejmują również koszty dojazdu do sądu, w którym sprawa się toczy i stanowią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponadto strona dochodząca swych praw przed sądem ma prawo do korzystania z pomocy pełnomocnika ustanowionego w oparciu o jej wybór, cechy pełnomocnika, jego wiedzę, umiejętności i doświadczenie. Przy czym nie ma podstaw do tego aby strona wybierała „najtańszego” pełnomocnika na rynku usług prawnych. Skoro strona pozwana mimo wezwań przedsądowych do zapłaty i propozycji zawarcia ugody nie dokonała zapłaty to obecnie musi ponieść ciężar kosztów poniesionych przez powoda na celową i konieczną obronę jego praw. Ponadto powód ma podpisaną umowę stałej obsługi prawnej z Kancelarią (...) Radcowie Prawni spółka partnerska z siedzibą w K. dlatego nieracjonalnym i nieopłacalnym ekonomicznie z punktu widzenia powoda byłoby zatrudnianie każdorazowo, jedynie ze względu na miejsce podejmowanych czynności, pełnomocnika z miejscowości, w której ta czynność jej podejmowana.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela pogląd wyrażony w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012r. III PZP 4/12 i z dnia 18 lipca 2012r. III CZP 33/12 co do tego, że celowe niezbędne koszty przejazdu profesjonalnego pełnomocnika strony w celu wzięcia udziału w rozprawie wchodzi w skład kosztów procesu (art. 98 § 1 i 3 kpc), a strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W art. 98 § 1 kpc ustanowione zostały dwie fundamentalne zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu – zasada odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasada ponoszenia kosztów niezbędnych i celowych. Pierwsza z nich oznacza, że strona, która sprawę przegrała, zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu, druga zaś przesądza, że strona przegrywająca zwraca przeciwnikowi tylko te koszty, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Koszty przejazdu do sądu, a więc miejsca, w którym odbywają się posiedzenia sądowe, należy uznać za jeden z typowych wydatków ponoszonych przez adwokata reprezentującego stronę. Co do zasady, udział profesjonalnego pełnomocnika w czynnościach procesowych, w tym w rozprawie, jest podejmowany dla celowego dochodzenia praw i celowej obrony reprezentowanej strony. Jeśli więc z tego tytułu powstają koszty związane z dojazdem pełnomocnika do sądu, to z tego już zasadniczego względu są to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Włączenie kosztów przejazdów adwokata do sądu do wydatków, o których mowa w art. 98 § 3 kpc, nie oznacza jednak automatycznego zaliczenia ich do kosztów niezbędnych i celowych w rozumieniu art. 98 § 1 kpc; ocena w tym zakresie należy do sądu orzekającego, który powinien uwzględniać wszystkie okoliczności konkretnej sprawy. Ustalenie w orzecznictwie uniwersalnych kryteriów tej oceny nie jest jednak możliwe, zwłaszcza że różne mogą być powody przejazdów adwokata do sądu; w jednym wypadku są wynikiem wyboru przez stronę adwokata mającego kancelarię poza siedzibą sądu właściwego, w innym przejazdy stają się konieczne, gdyż dochodzi do przeniesienia sprawy do innego sądu po ustanowieniu pełnomocnika. Można jedynie ogólnie stwierdzić, że przedmiotem oceny sądu w omawianym zakresie powinno być to, czy w okolicznościach konkretnej sprawy – uwzględniając także jej przedmiot i stopień skomplikowania – uzasadnione było ustanowienie pełnomocnika (adwokata), który nie wykonuje zawodu w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę. Jeżeli z tej oceny wynika, że ustanowienie takiego pełnomocnika było niezbędne, należy mu się zwrot kosztów w wysokości rzeczywiście poniesionej, chyba że wydatek w takiej właśnie wysokości nie był w ujęciu obiektywnym konieczny; wówczas może być ustalony na niższym poziomie, determinowanym przez kryterium konieczności (vide uchwała SN z 18 lipca 2012r. III CZP 33/12).

Mając na uwadze powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, które Sąd Okręgowy w całości podziela należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie powód mający siedzibę w D. wniósł pozew przeciwko pozwanemu do Sądu Rejonowego w Tarnowie Wydziału V Gospodarczego. Ustanowił więc pełnomocnika z K. aby reprezentował go w sprawie, która miała toczyć się przed Sądem Rejonowym w Tarnowie. Jednakże na zarzut pozwanego podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 31 marca 2015r. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Przemyślu. Dlatego też wobec przekazania sprawy do innego sądu, po ustanowieniu pełnomocnika przez powoda, jego przejazdu do Sądu Rejonowego w Przemyślu były konieczne i należy już zaliczyć do kosztów niezbędnych i celowych w rozumieniu art. 98 § 1 kpc.

W tym stanie rzeczy zażalenie jako bezzasadne Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 kpc i § 2 pkt 2) w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.